

Anita Weaver

A sors iróniája

adamo books kiadó

Anita Weaver
A sors iróniája

Kiadó: ADAMO BOOKS KFT.

<http://adamobooks.com>

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2016

ISBN 978-615-5363-19-1

© Anita Weaver, 2016

Anita Weaver A sors iróniája

New York-ban meglehetősen meleg időre volt kilátás, áprilishoz képest, de ezt senki sem bánta, hiszen ilyenkor általában az emberek hangulata is jobb. Mindenki várta már a szürke, hideg napok távozását, és örömmel figyelték a fák rügyeinek kibontakozását, a fű zöldjének megújulását. Kétségtelen volt, hogy ez a nap valóban a tavasz hírnöke lesz.

Kyra Porter számára azonban nem kezdődött valami jól a nap, pedig mindig is élvezte a tavaszi napsütést. Az ablakon beáramló napfény mosolyt csalt az arcára, sütkérezett benne néhány percig, mielőtt kiszállt volna az ágyból. A megszokott reggeli teendői után, időben indult munkába, akárcsak a hét többi napján. Azonban ettől kezdve semmi sem ment úgy, ahogy kellett volna.

Először az autója mondta fel a szolgálatot, nem indult be, így kénytelen volt taxival menni a munkahelyére, a megyei kórház ambulanciájára, ahova majdnem félórás késéssel érkezett.

Ez eléggé bosszantotta, hiszen felelős vezetőként, példát kellene mutatnia a beosztottainak, erre éppen ő az, aki nem érkezik időben a műszakkezdésre. Bár senki sem tett érte szemrehányást, mivel ilyenkor a közlekedés szinte teljesen lehetetlenné válik a sok munkába igyekvő autós miatt, őt mindenestre zavarták a történetek.

Ezt még tetőzte, hogy egésznap óriási volt a nyüzsgés az osztályon, mintha az egész város megbolydult és összeesküdött volna ellene. Egyre csak jöttek a betegek, alig győzték őket ellátni. Ezt, mindannyian a jó idő beköszöntének tulajdonították, mivel ilyenkor figyelmetlenebbek az emberek. Még arra sem maradt ideje, hogy a büfében bekapjon néhány falatot ebédidőben, így, csupán néhány kekszet rágcsált el a műszak alatt.

Sosem panaszkodott, hiszen mindezek ellenére nagyon szerette a munkáját. Jó érzéssel töltötte el, a kihívásoknak megfelelni, új ismeretekkel gazdagodni, és tudni, hogy minden erőfeszítés megérte, mikor a beteg gyógyultan távozik a kezei alól.

Mindig is erről álmodott, már gyerekkora óta orvosnak készült. Valószínűleg, az egyik karácsonyi ajándék volt az oka, ami egy orvosi

táska volt. Hosszú éveken keresztül őrizte, és mikor megkérdezték tőle, mi szeretne lenni, mikor felnőtt, a válasz az évek alatt sosem változott.

Tudatosan készült erre, már az általánosban, és a középiskolában is. Szinte mindig jeles volt minden tantárgyból. Az egyetlen sem jelentett különösebb nehézséget számára, mivel nagyon jó volt a memóriája, sokszor elég volt annyi, amennyit az órán hallott, vagy leírt. Szorgalomból azért időnként utána nézett néhány dolognak, de ezek leginkább a saját kíváncsiságát elégítették ki, mintsem a jegyeit javították.

Szülei nagyon büszkék voltak rá, mindig mindenben támogatták. Huszonhét éves kora ellenére igen sokat ért el, ellentétben a hasonló korabeliekkel. Ő volt az osztályvezető főorvos helyettese, így, jóformán minden idejét a munkája töltötte ki.

Elégedett volt ezzel az élettel, hiszen minden álma valóra vált. Ha visszatekintett az elmúlt évekre, büszkeséggel vegyes szomorúság töltötte el, mert szinte mindent elért, amit akart, mégis úgy érezte, hogy egyetlen dolog hiányzik az életéből, ami egy gyermek volt. Bár jelenleg épp nem volt kapcsolata, nem volt ez mindig így, és az ő korosztályából való nőnek már megvolt legalább az első gyermekük. Az élet ezt az egy dolgot megtagadta tőle, sajnos ebbe bele kellett nyugodnia. Időnként úgy gondolta, ezt az árat kellett fizetnie a sikerért.

Mikor elnézegette a játszótéren szaladgáló, önfeledten nevetgélő gyerekeket és az örömben osztozó szülőket, a szíve majd megszakadt. Ezért nem is tervezett hosszú távú kapcsolatokat, csupán rövid ideig tartó viszonyai voltak, amelyek nem jártak mély érzelmekkel vagy komolyabb sérüléssel, mikor véget értek. Persze ezek nem adták meg neki azt, amire vágyott, de legalább nem volt magányos. Ettől függetlenül, senki sem illethette a könnyűvérű jelzővel, hiszen nem váltogatta sűrűn a partnereit, inkább a találkozások voltak ritkák, olykor elhúzódott akár két, három hétig is.

A munkáját is mindig felelősséggel és teljes odaadással végezte, nemcsak a betegek, de a kollégái elismerését is kivívva ezzel. Betegei nagyon szerették, elégedettek voltak a munkájával, mivel nem csupán a testi problémákra figyelt, hanem a lelkiekre is.

Tisztában volt vele, hogy olykor bizonyos betegségeket, bajokat lelki problémák váltanak ki, nem valamilyen kór, ezért mindig megpróbált a lehető legtöbbet megtudni a paciens családi hátteréről, munkájáról, és lelkiállapotáról. Ha úgy látta, hogy a betegség nem testi eredetű, akkor

hosszabb beszélgetés után továbbküldte a beteget a megfelelő helyre, vagy orvoshoz. Mindennap új kihívásokat hozott számára, amelyeket igyekezett a tudásának legjobban megoldani, ám ehhez rengeteg türelemre és odafigyelésre volt szükség.

Hosszú nap állt mögötte, fáradt volt, nem is vágyott másra, csupán egy kád melegvízre, és néhány percnyi nyugalomra. Minden betegét ellenőrizte, mielőtt távozott, ezt sosem mulasztotta el, majd átadta a műszakot az éjszakásoknak. Mivel autója használhatatlan volt, hazafelé beugrott az egyik közeli áruházba, hogy valamilyen gyorsan elkészíthető ételt vegyen magának vacsorára.

Bár minden megvolt bennük, amire egy háztartásban szükség lehet, nem igazán rajongott az ilyesfajta üzletláncokért. Túl személytelennek találta őket. Jobban kedvelte a kis boltokat, amelyek nem rendelkeztek tucatárúval. Most is csak a közelsége miatt választotta ezt az üzletet, így nem kellett kétszer taxit fognia.

Gyors léptekkel tette meg a néhány száz méternyi távolságot. Sietősen járta a sorokat valami megfelelőt keresve. Úgy gondolta, összeüt egy kis spagettit. Semmi kedve nem volt a kimerítő nap után órákig a tűzhely előtt állni.

Megállt az egyik polc előtt, nézte a felsorakoztatott mártások választékát, majd végül leemelt egy üveget. Miközben a címkét olvasta, hirtelen olyan erővel lökték meg hátulról, hogy az üveg kiesett a kezéből, ami hangos csattanással ért földet, tartalmát a nadrágjára, cipőjére és kabátja aljára terítve.

— Ez nem lehet igaz! — nézett végig magán bosszúsan, majd gyilkos pillantással kereste az elkövetőt.

— Rettenetesen sajnálom! — hallott egy kellemes férfihangot a háta mögül.

— Azzal nem sokra megyek! — vágta rá Kyra bosszúsan.

— Engedje meg, hogy segítsék! — mondta az ismeretlen, és mielőtt a lány bármit is mondhatott volna, már le is guggolt, hogy felmérje mekkora bajt okozott.

Megpróbálta egy zsebkendővel a lehetetlent: eltüntetni a foltokat, de ezzel csak még nagyobb kárt okozott az amúgy is foltokkal teli ruhadarabokon. Bocsánatkérő mosollyal az arcán felállt, azonban Kyra nem díjazta igyekezetét válaszmosollyal. Szörnyen dühös volt.

— Azt hiszem, az lenne a legjobb, ha mielőbb beáztatná — ajánlotta, miután próbálkozása kudarcot vallott.

— Ennek már úgyis mindegy — legyintett lemondóan a nő.

— Higgye el, tényleg nagyon sajnálom, nem tudom hogyan, tehetném jóvá ezt a kellemetlenséget. Kérem, engedje meg, hogy legalább hazavigyem — nézett rá a férfi bűnbánón.

— Köszönöm, inkább taxival megyek, mert ha úgy vezet, ahogyan vásárol, akkor nem tartom valószínűnek, hogy túléljem a hazavezető utat — válaszolta Kyra, kissé élesen. — A férfi jót mulatott az elhangzottakon, de nem hagyta magát eltántorítani, újra megismételte az ajánlatát. — Nem bánom, legalább nem kell taxira várnom — adta be a derekát végül némi megfontolás után, mivel újra szemügyre vette a jobb sorsot érdemelt ruhadarabokat.

Amíg vásárolt, addig a férfi türelmesen várt a kijáratnál. Nem esett nehezére, hiszen nagyon kellemes idő volt, és legalább volt ideje eltöprengeni az elmúlt néhány óra történésein. Meg kellett hagyni, volt már jobb napja, de rosszabb is. Mindig előfordult a munkájában, hogy elégedetlen ügyfelekkel kellett szót értenie, és valószínűleg nem ez volt az utolsó alkalom.

A hosszú évek alatt, amelyet a bank élén töltött, megtanulta, hogyan kezelje az ilyen eseteket, és mérhetetlen türelemmel oldotta meg, a felmerülő problémákat. Jó emberismerete is segítette ebben, amit az apjától örökölt, akárcsak az igazgatói széket. A bank már évtizedek óta a családjuk tulajdonában volt, és valószínűleg, még ennyi ideig abban is marad, már ha nem hal meg örökös nélkül, amit mindenképp szeretett volna elkerülni.

Gondolatmenetét a nő közeledése szakította félbe.

— Bocsásson meg, az udvariatlanságomért, még be sem mutatkoztam. A nevem Anthony Richards — fordult felé a férfi, amikor már az autóban ültek.

— Kyra Porter.

— Nos, elárulja hova vihetem? — Kyra megadta a címet, és kényelmesen hátradőlt. — Még soha nem fordult elő velem ilyesmi, pedig gyakran vásárolok.

— Szerintem mással sem.

— Attól tartok, kicsit szétszórt vagyok ma, ez valahogy nem az én napom — szabadkozott a férfi.

— Jó tudni, hogy nemcsak az én napom volt ilyen zűrés — jelentette ki békülékenyen a nő.

— Miért, ön mivel foglalkozik? — érdeklődött Tony.

— A megyei kórház ambulanciáján dolgozom.

— Orvos vagy ápolónő?

— Orvos.

— Szép hivatás, bár attól tarok nem nekem való, engem, még az injekciós tű gondolatára is kiver a hideg veríték.

— Ne aggódjon, nem ön az egyetlen, aki így érez — mosolyodott el a nő.

— Megnyugtató ezt hallani — nevetett Tony. — Esetleg maga is közénk tartozik?

— Gondoljon csak bele, hogyan érezné magát a beteg, ha kiderülne a kezelőorvosáról, hogy túfóbiája van?

— Szóval nem — nyugtázta a férfi.

— Nem, ez valamiért leginkább a férfiakra jellemző.

— Ennyit az erősebb nemről — nevetett Anthony.

— És ön mivel tölti olyankor az idejét, amikor nem ártalmatlan vásárláson tölti ki a dühét?

— Lássuk csak! Mondjuk úgy, hogy megpróbálom őket meggyőzni arról, hogy az én bankomban helyezték el a pénzüket, mert így jobban járnak, mintha otthon kuporgatják.

— Szóval bankár — húzta el kissé a száját Kyra.

— Úgy veszem észre, nincs túl jó véleménnyel rólunk.

— Volt néhány kellemetlen incidensem, maradjunk ennyiben.

— Biztos vagyok benne, hogy ez nem nálunk történt.

— Egyre megy.

— Ez nem igaz, — vette ellen a férfi. — Nem általánosíthat. Mi mindig az ügyfél érdekeit tartjuk szem előtt. Ha legközelebb valamilyen banki ügye lesz, forduljon hozzánk. Meglátja, kellemesen fog csalódní.

— Talán egyszer a szaván fogom.

— Állok rendelkezésére.

Mivel már elég későre járt, nem volt nagy forgalom az utakon, így hamar Kyra lakásához értek.

— Köszönöm, hogy elhozott.

— Nem kell megköszönnie, ez a legkevesebb, amit megtehettem azok után, hogy tönkretettem a ruháját — mondta a férfi, és kiszállt, hogy kinyissa neki az ajtót. — Ha van valami, amiben segíthetek, ne habozzon, szóljon nyugodtan - ajánlotta.

— Ami azt illeti, lenne valami — vetette fel Kyra.

— Hallgatom.

— Pénteken véradó napot szervezünk a kórházban. Szeretnénk, ha minél többen eljönnének. Szívesen látjuk önt is. Tudom, hogy irtózik a tütől, de higgye el, nem olyan szörnyű az egész, mint, ahogy gondolja.

— Rendben, ott leszek — vágta rá gondolkodás nélkül a férfi.

— Akkor hát, viszont látásra, pénteken!

— Viszlát! — köszönt el ő is.

Megvárta, amíg a nő eltűnik az ajtóban, majd az órájára nézett, és bosszúsán vette tudomásul, hogy késésben van.

Gyűlölte a pontatlanságot, szeretett mindig, mindenhova időben érkezni, amit nem csak a munkatársaitól, de magától is elvárt. Tudta ugyan, hogy anyja, ha neheztel is majd rá egy kicsit a késés miatt, hamar megbékél, mégis zavarta a dolog. Főleg, ha rögtön a késelem okát kezdi firtatni. Mindenesetre úgy döntött, hogy nem szándékozik elmondani a történetet, már csak azért sem, mert az sértené az önérzetét.

Mrs. Richards, a korához képest nagyon jól tartotta magát, akár tíz évet is letagadhatott volna az éveinek számából. Sajnos, férjét már korábban elvesztette, aki a mai napig hiányzott neki. Mivel Anthony volt az egyetlen gyermeke, gyakran járt hozzá, ám ezek a látogatások nem pótolták a szeretett férfi hiányát. Hogy a magányt elkerülje, szokásává vált, hogy időnként kisebb társaságot hívott össze. Nem volt ez másként most sem. Ezen az estén is meghívta néhány ismerősét vacsorára, ahol természetesen Tonynak is jelen kellett lennie. Nem túlzottan kedvelte az ilyesfajta összejöveteleket, de csalódást sem akart okozni az anyjának, ezért általában megjelent, ha tehetete.

A ház, egy gyönyörű külvárosi részen feküdt, nem túl messze a város nyüzsgésétől, mégis elég távol ahhoz, hogy nyugalomban tölthesse az ember a mindennapjait. Mindig melegség öntötte el, mikor hazajött, gyermekkorá boldog időszaká jutott eszébe a falak között.

Csengetésére a házvezetőnő nyitott ajtót. Mosolya ugyanúgy a házhoz tartozott, mint ő maga. A hosszú évek alatt, a modora semmit sem változott, ugyanaz az udvarias, kedélyes asszony maradt, akit anyja már inkább a barátnőjének tekintett.

— Jó estét Mr. Richards, az édesanyja már várja.

— Ebben biztos vagyok. Mindenki megérkezett?

— Igen, uram.

— Akkor jobb, ha nem váratom őket tovább.

— Ezzel csak egyetérteni tudok.

— Végre, hogy itt vagy! — róttá meg üdvözlés helyett az asszony, amint megjelent az ebédlőben.

— Bocsánat a késésért, de közbejött valami. Siettem, ahogy tudtam — szabadkozott széttárt karral, majd arcon csókolta a nőt. Arról, hogy mi volt a késés valódi oka, nem tett említést.

Üdvözölte a többieket, majd ő is asztalhoz ült. Újra meg kellett állapítania, hogy anyja mennyire elemében van ezeken, az estéken. A felsorakoztatott vendégsereg, mind nagy befolyású ember volt, a család ismerősei.

A vacsora nagyszerűre sikeredett, mint mindig, köszönhetően a szakácsnőnek, akitől anyja semmi pénzért nem vált volna meg soha. Anthony a vártnál jobban érezte magát, a társalgás olajozottan folyt, mindenkinek jó volt a hangulata, amihez persze volt némi köze a felszolgált italoknak is.

Az este kellemesnek bizonyult, bár a férfi gondolatai gyakran elkalandoztak a doktornő felé. Mosolyognia kellett, ahogy eszébe jutott a nem éppen szerencsés találkozás. Először, rendkívül ostobának érezte magát a figyelmetlensége miatt, de mikor hazavitte őt, már inkább hálás volt a véletlennek, amiért az útjaik keresztezték egymást, még akkor is, ha az első benyomás nem volt róla éppen kedvezőnek mondható. Érdekes véletleneket tud néha produkálni az élet.

Asztalszomszédja észrevette furcsa viselkedését, amit egy alkalommal meg is jegyzett.

— Mintha csak testben lennél itt, a lelked pedig valahol egészen máshol járna. Fogadni mernék, hogy nő van dologban — ugratta.

— Elvesztenéd a fogadást — mosolygott sejtelmesen Tony.

Gondolatai azonban újra és újra elkalandoztak, eleinte alig figyelve a mellette folyó társalgásra. Tetszett neki a nő, nem tagadhatta, valami megfoghatatlan vonzalmat érzett iránta, pedig tudta, hogy ez képtelenség, hiszen most látta életében először, és sosem hitt a szerelem első látásra dologban sem. Szerette mindig megismerni az embereket, akikkel találkozott, csak aztán mondani jó vagy rossz véleményt róluk, de Kyránál ez nem működött. A nő egyszerre volt ellenállhatatlan, szórakoztató és még dühösen is gyönyörű. Biztos volt benne, hogy nem hagyja ki a következő alkalmat, hogy találkozhasson vele, mégha ez azzal is jár, hogy tút böknek belé. A gondolattól kirázta a hideg, de elhatározta, hogy minden rossz ellenérzését leküzdve, erőt vesz magán, és elmegy arra a véradásra, még akkor is, ha nem éppen az lesz a nap legkellemesebb időtöltése. Többet

akart megtudni a nőről, és ez csak úgy volt lehetséges, ha elfogadja az általa felkínált lehetőséget.

Kíváncsi volt rá, vajon férjnél van-e, bár valahogy az volt az érzése, hogy nem. Ő is a kényelmes agglégényélet napjait élte, hiába mondogatta az anyja mindig, hogy ideje lenne már megnősülnie, és családot alapítania. Egyetértett vele, mégsem tette meg. Nem akart semmit elkapkodni, hogy később válással végződjön a dolog. Nem is bízott semmit a véletlenre.

Futó kapcsolatai sosem tartottak addig, hogy túlságosan komolyan vegye őket. Persze, az újságok minden alkalommal, ha valakivel az oldalán megjelent valahol, rögtön találgatásokba kezdtek. Ezért leginkább került a túl nyilvános helyeket, csak akkor fordult meg nagy tömegeket vonzó eseményeken, ha az elengedhetetlen volt. Ezekről eltekintve teljesen hétköznapi életet élt, ami általában a hozzá hasonló helyzetben lévő férfiakra nem igazán jellemző.

Kyra, hamar önálló életet kezdett, az orvosi egyetem elvégzése után azonnal elköltözött otthonról. Ebben nagy szerepe volt a hűgával megromlott kapcsolatának is. Szülei sajnálattal vették tudomásul a döntését, és tehetetlenül figyelték, ahogy a két testvér egyre jobban eltávolodik egymástól. Eleinte, próbálták elsimítani a köztük lévő konfliktusokat, de mivel annak valódi okáról mit sem tudtak, ezek a kísérletek rendre kudarcba fulladtak.

Egyébként is jobbnak látta, ha a saját lábára áll, bizonyítva ezzel magának is. Szülei természetesen csalódottak voltak, mikor megtudták a szándékát, de semmiképp nem szerettek volna beleszólni az életébe. Csupán annyit mondtak, hogy bármikor, ha úgy érzi, hogy szüksége van rájuk, őket megtalálja, és biztosították róla, hogy mindig lesz náluk hely a számára. Örült, hogy megértették, és támogatták őt, ennél többet nem is kívánhatott volna.

Jó néhány éve lakott már ebben, a második emeleti lakásban, azóta, amióta szakított előző barátjával. Nem szívesen emlékezett vissza arra az időszakra, hiszen addigi élete legnehezebb napjai voltak, de végül sikerült újra megtalálnia önmagát.

Ezek után néhány hétig a barátnőjénél lakott, aki szívesen vette a társaságát, ám semmiképp sem akart sokáig a terhére lenni, hiába hangoztatta a lány többször is, hogy addig marad, ameddig akar. Az alatt az idő alatt, több házat és lakást is megnézett, de többségük vagy túl nagy volt, vagy túl drága.

Sok időbe telt, amíg rátalált a megfelelőre, de rögtön beleszeretett, amint meglátta. Nagyon jó fekvése volt, ám ami leginkább számított, hogy a sok ablak, amelyek a házfal egyik oldalát teljes hosszában elfoglalták, rengeteg napfényt engedtek a falak közé.

Nem is habozott egy percig sem, attól tartva, hogy valaki megelőzi a vásárlásban, azonnal megvette. A berendezést is saját maga válogatta össze, minden darabot egyesével vásárolva meg, inkább a kényelemre, semmint a modernsége törekedve. Ami a barátnőjének a legjobban tetszett, az a sok cserepes virág volt, amelyek minden helyiségben kitüntetett helyet kaptak.

A nő imádta a virágokat, külön polcokat készíttetett a saját elképzelése szerint nekik, amelyek olyan jól sikerültek, hogy mindenkit lenyűgöztek, aki látta őket. Leginkább a páfrányzuhatag volt említésre méltó, amely a nappali egyik sarkában volt elhelyezve.

Barátnője többször is kérdezte, nem magányos-e, hogy nem várja soha senki otthon, mivel még egy macskája sincs. Ő már megszokta, hogy egyedül él, ráadásul a munkájából kifolyólag, ha lenne is valaki az életében, akkor sem valószínű, hogy túl sokat találkozhatnának. A legutóbbi kapcsolata óta volt ugyan néhány futó kalandja, de egyik sem annyira komoly, hogy különösebben befolyásolja az életét. Kényelmesebb volt így, kötöttségek nélkül, ráadásul, attól sem kellett tartania, hogy erős érzelmek fűzték volna valakihez.

Most, hogy belépett a megszokott és nyugalmat nyújtó otthonába, jobban érezte magát. Amint hazaért, rögtön levette ruháit, és beáztatta őket. Nem sok reményt fűzött hozzá, hogy valaha is sikerül azokat a foltokat kiszedni belőle, de úgy gondolta, egy próbát megér.

Engedett magának egy kád vizet, majd kényelmesen elhelyezkedett benne. Érezte, ahogy a melegvíz átjárja, és kényezteti minden porcikáját. Behunyta a szemét átadva magát ennek a kellemes és megnyugtató érzésnek. Megpróbált nem gondolni semmire, főleg a mai napra, ami tele volt bosszúsággal.

Leginkább a férfi képét próbálta elhessegetni magától, mindhiába, bocsánatkérő mosolya ott lebegett továbbra is a lelki szemei előtt. Nem volt sok ideje rendesen szemügyre vennie őt, de annyit biztosan tudott, hogy nemcsak a modora volt megnyerő, hanem a külseje is. Az öltöny miatt ugyan nem láthatta, de úgy gondolta, valószínűleg erős izomkötegek rejtőznek alatta, hiszen minden mozdulata erőteljes és határozott volt. Kócos haját, mintha csak direkt túrta volna össze, a hatás kedvéért, viszont nagyon jól

állt neki. Szemei is kimondottan beszédek voltak, főleg mikor mosolygott. Egy teljesen őszinte ember tekintete nézett vissza rá.

Persze, mindez nem jelentett semmit, előfordult már, hogy rosszul ítél meg valakit, és emiatt olyan csalódás érte, amelyet sohasem várt volna. Megrázta a fejét, hátha ettől az arc semmivé foszlik, miközben azt próbálta bizonygatni magának, hogy valószínűleg úgysem találkoznak többé.

Jó félóra után kimászott a kádból, megnézte a ruháit, átdörzsölte a foltokat, és örömmel nyugtázta, hogy mégsem szenvedtek maradandó károsodást.

Elkészítette a vacsorát, de alig evett belőle pár falatot, mert a kimerültségtől még étvágya sem volt. Bebújt az ágyba, és pillanatok alatt elnyomta az álom. Mély és megnyugtató álomba merült, amelyre már régóta szüksége volt.

Másnap reggel frissen ébredt, még az ébresztőóra csörgése előtt. Kinézett az ablakon, úgy tűnt a mai nap is olyanak ígérkeznek, mint az előző, legalábbis, ami az időjárást illeti.

Rossz szokás volt, de soha nem reggelizett, csupán egy csésze tejeskávét ivott, ezzel indult mindig útnak. Mivel autója szerelőnél volt, újra kénytelen volt taxiba szállni. Ez tűnt a legelfogadhatóbb megoldásnak, mivel gyűlölte a tömegközlekedési eszközöket. Csak nagyon ritkán vette őket igénybe, inkább gyalogolt. Azonban a kórház több kilométerre volt a lakásától, így ez a megoldás ezúttal szóba sem jöhetett.

Általában elsőként érkezett a műszakváltásra, leszámítva az előző napot, és ez most sem volt másként. Odabent mindenki mosolyogva üdvözölte. Nem is kezdődhetett volna jobban a nap.

Bement a szobájába, átvette fehér köpenyét, ami meg kell hagyni, remekül állt neki, majd elindult a szokásos körútjára, hogy megtudja mi történt az éjszaka. Beszélt a váltást váró nővérekkel, benézett a betegekhez is, és mikor meggyőződött róla, hogy minden rendben, visszament az orvosi szobába.

Időközben a többi orvos és nővér is megérkezett, köztük Martha is. A nő nemcsak az osztály főnővére volt, hanem egyben a barátnője is. Évek óta együtt dolgoztak, jól megértették egymást.

Marthanak sem volt családja, és neki is mindig sikerült a legrosszabb partnert választania minden kapcsolatához. Sokszor tréfálkoztak is ezen, hogy ők valahogy, valamiért vonzzák a lehetetlen alakokat. Pedig nem lehetett azt mondani, hogy kifogásolható lenne a megjelenése, mivel mindig is adott a külsőségekre.

Valójában teljes ellentéte volt kinézetre Kyrának, a rövid, világos haj, és a kék szem volt a legszembetűnőbb különbség. Természete kicsit lazább,

mint barátnőjéé, aki sokszor tett neki érte szemrehányást, hogy nem veszi komolyan a dolgokat. Ő mindent képes volt leegyszerűsíteni, Kyra olykor irigyelte ezért.

A munkáját ő is mindennél előbbre helyezte, viszont, tudta hol a határ, így nem esett át soha a ló másik oldalára. Mindig azt mondogatta, inkább kevesebbet, de azt nagyon jól. Nem volt olyan helyzet vagy pillanat, amikor ne lehetett volna rá számítani, akár szakmailag, akár barátként.

Mindkettejüknek voltak kis titkaik, mint minden nőnek, és amelyeket meg is osztottak egymással, de sejtették, hogy akad egy-két dolog, amelyet szívesen megtartottak magukban. Vagy azért, mert annyira jelentéktelen volt, hogy szót sem érdemelt, vagy pedig, mert annyira mélyen érintette őket, hogy nem szívesen beszéltek róla. Ettől függetlenül kapcsolatuk akár testvérinek is mondható volt, már ha az ember jó viszonyban van vele.

— Na, hogy telt az estéd? — kérdezte kíváncsian, mert tudta, hogy azok előző este koncerten vettek részt.

— Remekül éreztük magunkat. Sajnálhatod, hogy nem jöttél.

— Talán majd legközelebb.

— Szavadon foglak! — kapott az alkalmon Martha. — Remélem, hogy ma nem lesz olyan bolondok háza, mint tegnap.

— Hiába reménykedsz, ez a hirtelen meleg mindenkire hatással van.

— Ne is mondd! Olyan fáradtnak érzem magam — panaszkodott.

— Szerintem, ez inkább a tegnap estének köszönhető, nem pedig az időjárásnak.

— A lényegen nem változtat — legyintett a nő. — Lássunk munkához, történt valami említésre méltó az éjszaka?

— Semmi, csupán egy koccanásos baleset volt a közelben, de a mentősök ellátták a sérülteket a helyszínen. Két ittas személy hoztak be, akik összeverekedtek, az egyiknek össze kellett varrni a szemöldökét, a másiknak nem volt komolyabb sérülése, azért beküldték őket a kijózanítóba.

— Ezeket gyűlölöm a legjobban.

— Tudom, de akkor is el kell őket látnunk. Gyere, nézzük meg érkeztek-e új betegek — javasolta, mielőtt barátnője válaszolhatott volna. Ismerte már az álláspontja az ilyen esetekkel kapcsolatban.

Ő sem volt oda az ittas egyénekért, sohasem tudta megérteni, hogy miért nyúl valaki a pohár után. Próbált néha jobb belátásra bírni egy-két embert, azok közül, akiket kezel, de mindig süket fülekre talált. Mihelyt kitétték a lábukat a kórházból az első dolguk az volt, hogy italt szerezzenek.